

תשליח את האם. בזמנם שמלחדים בזוווגם בקדושים ושבע ברכות, שהם היחידי שליהם בקדושה ובברכה, נאמר בhem לא תקח האם על הבנים, ואם לא - שלם תשליח וכו'.

ישראל הם בגלות ברשותם אחריו, שפשלא ממלחדים בזוווגם בקדושים ושבע ברכות, שהם היחורי שלהם בקדושה וברכה, במקום הקדשה שורה עליהם טמאה, ובמקום של ברכה שורה עליהם קלה, ובמקום של יהוד שורה עליהם פרוד, וזה גורם גלות לשכינה, שגירה מהמקומה ומאניה, שהיא ירושלים. זהו שכחוב ובפצעיכם שלחה אמכם, שני שליחים, שלם תשליח, אחד מבית ראשון ואחד מבית שני.

אם אמר שקדוש ברוך הוא לא גרש עמה - משום לכך אמר הכתוב בczפ"ר נודרת מן קעה בן איש נודד ממקומו, כדי לשמר אותה בגלויות מרשות נכריה. זהו שכחוב אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וגומר. לאחר - זה אל אחר, זה סמא"ל, לפסלים - אלו המנינים על שבעים אמות.

ובשבילה הקדוש ברוך הוא הוא מלך אסור ברהיטים, הוא אסור עמהם בחפלין של ראש, שהם הPEAR של הראש, שחתפלין של ראש הם בפקום של הרהיטים של המ, וזהו אסור ברהיטים, והוא חביב עמהם בתפלין של יד בקשר של יד, וזהו שכחוב פארך חבוש עלייך, וממשום שהוא חבוש עמהם בгалות, נאמר בו אין חביב מתייר עצמו מבית האסורים, והשכינה היא בית האסורים שלו, בגין הארץ שלה הוא אסור באה, וסוד הקדר - צורן המור דודי לי בין שדי יליין.

דאיינו יהודא דלהון בקדושה ובברכה, אמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלם תשליח וכו'.

ואינו ישראל בגולותא אחריא, כד לא מתייחדין בזוגייה בקדושים ושבע ברכאן, דאיינו יהודא דלהון בקדושה וברכה, באטר דקדושה שרייא עלייהו מסבא, ובאטר דברכה שרייא עלייהו לטוותא, ובאטר דיהודה שרייא עלייהו פרודא, וזה גרים גלוותא לשכינתא, דאתפרכת מאתרה ומנקה דאייה ירישלים, הרא הו דכתיב (ישעה נ א) ובפצעיכם שלחה אמכם, תרין שליחין שלם תשליח, חד מבית ראשון, חד מבית שני.

ואי תימא דקדושא בריך הוא לאו אתפרך עמיה, בגין דא אמר קרא (משל כי) בczפ"ר נודרת מן קעה בן איש נודד ממקומו, בגין לנטרא לה בגולותא מרשו נוכראה, הרא הו דכתיב (ישעה מב ח) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וגומר, לאחר דא אל אחר, דא סמא"ל, לפסילים אלין ממן דעל שביעין אומין.

ובגינה, קודשא בריך הוא והוא מלך אסור ברהיטים, והוא אסור עמהון בתפלין דרישא, דאיינו פאר דרישא, דתפלין דרישא איינו באטר דרהטי דמיה, וזהו והוא אסור בקה"ר ששל יד, וזהו דכתיב (יחזקאל כד ז) פארך חבוש עלייך, בגין דאייה חבוש עמהון בתפלין דיד בгалות, אולם בהיא אין חבוש מתייר עצמו מבית הארץ, ובגין דאייה חבוש עמהון בתפלין דיליה, בגין רחמיו דיליה אייה אסור בה, ורקא דמלה צורן המור דודי לי בין שדי יליין (שיר א יג).

ומושום כה, מי שורצזה להשיג את המלך, אין לו רשות להשיג אותו אלא עם השכינה. זהו שפטות אל יתהלך וכיו', כי אם בזאת יתהלך ונומר. ואחרון בשגננס לקדש הקדשים ביום הכהנים, בה הינה נכנס, שפטות בזאת יבא אחרון אל מקדש, שהיא עת לעשות ליהו"ה, ומה שפטות וזאת הברכה אשר ברך ונומר, ובזה עשה עשר מפנות לפראעה. זהו שפטות ואולם בעבור זאת העמדתיך. ויעקב, מושם שהיה יודע של רצונו של המלך בה, צוה את בניו עליה שלא יוכנסו לפניו המלך אלא בה, וכל משאלותיהם בתפלות ובקשות לפך שייחיו בה. זהו שפטות וזאת אשר דבר להם אביהם ונומר. ודוד, מושם שהיה יודע של הרצון והכם והתפרק של המלך הוא בה, אמר אם תחנה וגמור, בזאת אני בוטח, שיאמר עליה ומכלותך בכל משלחה, וכי שלא שת לבו גם לזאת, עליו נאמר וכיסיל לא יבין את זאת. ומושום כה, כשישראאל ממקבים בקשות למך, אומרם לה أنها חלק דודך, שנאמר בו ברוח דודך, أنها פנה דודך ונבקשנו דודך, أنها פנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה בקשות של תפלוות ובקשות, שבסביבך הוא ירד עלינו, שלא זו מניין אלא מושום שלא נהנו בך בבוד, שבסביבך היה אסור עמנוא כל ששת ימי הימים. זהו שפטות יהיה סגור ששת ימי המעשָׂה, וביום השבת יפתח וביום החדר היא השכינה נספרת עמו בימי החל, כמו שושנה שהיא אטימה, וביום השבת וביום החדר אטימה, וביום טובים נפתחת

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלפא, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט כב) אל יתהלך וכיו' כי אם בזאת וגומר, ואחרון פד עאל לקדש קדשין ביו"מ ארכוני, בה הוה עאל, דכתיב (ויקרא טז ל'י), ומשה בגינה אתקים בעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים לג) וזאת הברכה אשר וגומר, ובזה עבד עשר מקתשיין לפרעיה, הדא הוא דכתיב (שמות ט טז) ואולם בעבור זאת העמדתיך, ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעויתא דמלפא בה, מני לבני עלה, שלא יעלוון קדם מלפא אלא בה, וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעתותין למילפא דיהוּן בה, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם (דף כב ע"א) וגומר, ודוד בגין דהוה ידע דכל רעויתא וחילא ותוκפא דמלפא בה, אמר (תהלים כז) אם תחנה וגומר, בזאת אני בוטח, דאמיר עלה (שם קג ט) ומילכוות בכל משלחה, ומאן דלא שת לביה גם לזאת, עליה אטמר (שם צב ז) וכיסיל לא יבין את זאת.

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למילפא, אמרין לה (שיר ו א) أنها חלק דודך, דאמיר ביה ברוח דודי, أنها פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה בקשות דצלותין ובעתותין, דבגינך איה נחית עלה, שלא זו מניין אלא בגין שלא נהנו יקרה בה, דבגינך הוה אסיד עמנוא כל שית יומין, הדא הוא דכתיב (יהזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשָׂה, וביום השבת יפתח וביום החדר יפתח, דרכי איה שכינתא סתימה עמיה ביום ארכוני, בשונה דאייה אטימה, וביו"מ ארכוני וביו"מ ארכוני טבון